

Междублоково пространство

Макар на пръв поглед да изглежда доста елементарно, всъщност се оказва доста трудно, дори и невъзможно, според някои, да се даде точно определение на „междублоковото пространство“. Причината за това е, че самото понятие е твърде обтегаемо и подлежи на тълкуване. Ето защо е било и вероятно ще продължава да бъде обект на множество спорове между управляващи, архитекти и други страни. Макар да липсва нормативна дефиниция всеки един от нас знае какво всъщност е това. Само по себе си понятието изисква наличието на две условия: сгради и свободна площ т.е. необходимо е пространство между постройките. Ето оттук идва главния проблем, пред който е изправено нашето общество, а именно липсата на такова пространство. Безспорен е фактът, че през последните десетилетия се забелязва феномен на масово застрояване. Нови луксозни кооперации никнат като гъби, за сметка на зелените площи, които изчезват в геометрична прогресия. Съвременното строителство ограбва всяка свободна площ за застрояване на нови сгради, в непосредствена близост до други, като се създава усещането за задушаващ живот в града. Комерсиализмът е взел връхна точка, като строителите- предприемачи не хаят за жизненият комфорт на жителите.

Още по-лошо, е че и самата държава се оказва безпомощна пред това. Въпреки множеството забрани, заложи в Закона за устройство на територията, общинските чиновници все още намират вратички и позволяват такива строежи. Това е недопустимо, но още по-недопустимото в случая, е че понякога вдигането на нова кооперация или построяването на ново кафене или кръчма е далеч по-доброто решение, отколкото наличието на големи площи обрасли в бурени, доказвайки че това е ничия собственост и

че никой не хае. За съжаление тази тенденция в България се засилва. Все повече от хората страдат от безхаберие и безочливост на случващото се около тях. Не е тайна, че чистота е признак за култура на обществото. Тук възниква въпросът: А ние културни ли сме? Похвално е, че напоследък се провеждат множество кампании от сорта на „За чиста България“, „За чиста околна среда“, което показва, че все повече националното съзнание се пробужда към европейските норми, но накрая резултатът е винаги един и същ. Бай-Ганьо Европеец не може да стане. Един от най-фрапиращите признаци за ниската ни култура и по-точно за липсата на такава, са многобройните изхвърлени боклуци по улиците. Хаос, тонове смет, хартиени отпадъци и полиетиленови торбички, разбити кални полета през зимните и дъждовни дни са пред очите ни всеки ден и никой не го е грижа. Жалко, но факт е, че тази картина се вписва в ежедневието ни, като нещо напълно нормално и съвсем естествено.

Факт е също така, че ние българите сме доста противоречиви в нашите действия. От една страна прекомерното застрояване буди недоволство у всички нас, прераствайки в масови протести, а от друга страна, когато имаме възможност да се грижим за паркове и градинки, ние не го правим. А точно обратното вървим и мърсим. И накрая обвиняваме другите - че общината не си върши работата и т.н. Да, безспорно е, че тук тя играе важна роля, но също така, не може да се отрече, че управляващите не са виновни, затова че ние нямаме съзнанието да ценим това което имаме, да го съхраним и облагородим. Ето тук е разковничето - винаги чакаме наготово, без да се потрудим, без да положим усилия. Но това

напрактика е невъзможно, може би заради това като че ли ние сме се примирили с мръсотията и безредието.

Ето защо трябва да се провеждат редица инициативи за опазване на околната среда, а именно чрез почистване и озелняване на замърсени терени за широко обществено ползване. Но наред с това всеки от нас трябва да развитие и чувство за оценяване на богатството и стойността на местната околна среда в местното население. Опитът доказва, че тези инициативи са успешни, само когато има тясното сътрудничество и партньорство между управляващи и граждани. То не е едностранен процес. Общините трябва да стимулират гражданското участие, но също така и да наказват и санкционират недоброжелателите. Крайно време е да започнат да прилагат успешните европейски политики и практики, доказали своята ефективност във времето, в това число да се приложи и принципът „който мърси плаща“. Само по този начин българинът ще се осъзнае. Той разбира само когато му бръкнат в джоба-жалко, но факт.

Естествено проблемът с междублоковото пространство не се изчерпва само дотук. А дори напротив той все повече се задълбочава в предвид нарастващия брой автомобили. Липсата на паркоместа принуждава шофьорите да паркират върху самите тротоари, като по този начин пешеходците са ощетени, нещо недопустимо за една европейска страна. Но не това е всичко, в резултат на множеството паркирани атомобили

тротоарите са разбити, което е ясен признак за анархия в българското общество.

Надали има човек, на който му е приятно след уморителен ден да се пребира в

апартамента си между сиви блокове и на всичкото отгоре да гази в локви, кал и мръсотия.Ето защо трябва да се вземат незабавни мерки за облагородяване на междублоковите пространства.Зелените площи трябва да се превърнат в приоритет за всички нас,защото именно те допринасят за приветливият и красив вид ,не само на квартала ни,но и на целия град. Всеки мечтае за едно приятно местенце за отдих,детска площадка,където децата могат да си играят на воля.

За щастие макар пасивността на по-голямата част от нас,се забелязва и нарастващ процент граждани, които по своя собствена инициатива и със собствени средства са направили красиви малки и приветливи райски кътчета.Това е похвално и ние трябва да се учим именно от тези хора,като същевременно им помагаме.

2011 г.